

Nem a jobboldalnak kell összefognia, hanem a nemzeti oldalnak!

„Rend, Jólét, Ébredés. Ezzel a hármas jelszóval indítok heti rendszerességgel cikksorozatot, de nem a magam szórakoztatására, hanem hogy vitára ingereljek, hogy problémákra világítsak rá, hogy megoldásokat keressek, és hogy kiutat találjak. Hiszem, hogy Magyarországra szebb jövő várhat. Hiszem, hogy többre vagyunk képesek, és többet érdemelünk a jelenleginél. Hiszem, hogy semmi másra nincs szükség, mint hitre, erőre és akaratra. Jóistenbe és nemzetbe vetett hitre, a magunk erejére és tenni akarásra. Most útjára bocsátandó írásaimmal bizonyítani kívánom, hogy a magyarság számára nem vágyálom a rend, a jólét és az ébredés. Sőt, csupán a kezünket kell kinyújtanunk érte. Első lépésként egymás felé.”

Idén januárban a következőket jósoltam: „az előttünk álló másfél évben – amely permanens kampányidőszak lesz, EP, Országgyűlés, önkormányzatok – olyan háborút indít ellenünk a jelenlegi politikai garnitúra, annak bal- és jobboldala, amilyenre az elmúlt húsz évben még nem volt példa.” Azóta ugyan csak három hónap telt el, de sajnos igazam lett. Minden egyes nap hoz egy újabb aljas hazugságot, egy szálnalmas csúsztatást vagy egy ócska provokációt. A támadássorozatban közös, hogy célpontja mindig a Jobbik és a Magyar Gárda. Mindenki gondoljon bele, mit jelenthet az, ha egy politikai mozgalmat, jelen esetben bennünket, egy kórusban átkoz Gusztos Péter (SZDSZ), Csurka István (MIÉP), Kolompár Orbán (OCÖ), Kövér László (FIDESZ), Lendvai Ildikó (MSZP), Dávid Ibolya (MDF), Zoltai Gusztáv (MAZSIHISZ) és Dósa István (Órzó Gárda). Ha a jelenlegi rendszer minden egyes szereplője a vesztünket akarja, ha más-más okokból, de ennyire rettegnek tőlünk – tőlünk, akiknek nincs semmijük, „csupán” a legkisebb szegény legény jussa: az igazság – akkor bizton állíthatom: valamit nagyon jól csinálunk.

Felmerül a kérdés: honnan ez a feneketlen gyűlölet? Miért félnek ennyire a közélet legkülönbébb szereplői tőlünk? Két oka van. Az egyik a céljainkból fakad, a másik a módszereinkből.

A Jobbik 1947 után az első és egyetlen olyan országosan szervezett politikai párt, amelynek fundamentuma a Szent Korona, amely fő célként történelmi alkotmányunk jogfolytonosságának helyreállítását tűzte zászlajára. Korábban, ha volt valahol erő, akkor ott mindig az eszmei talapat hiányzott, ha pedig az eszmeiség volt adott, akkor azzal az erő és a szervezethez nem párosult. A Jobbiknál mindketőt bírja. A célunk világos, egyértelmű, és végre erőnk is van ahhoz, hogy ne csak a partvonalon kívülről mutogassunk, hanem elszervezői helyett alakítóit legyünk az ország és a nemzet sorsának. Ez már önmagában is kivérné a jelenlegi garnitúra biztosítékait, de jejes verjétek akkor csorog igazán a homlokukon, amikor ráébrednek, hogyan lett a Jobbik erő.

Mert, ahogy 1947 óta búvópatakként csordogált csak a Szent Korona-tan, úgy azóta nem volt egyetlen politikai párt sem, amelyet ne felülről szerveztek volna, vagyis ne főntről kényszerítették volna rá az emberekre. Ilyen volt az állampárt, mint ahogy a sohasem volt rendszerváltás pártjait is egy asztal mellett körzövel és vonalzóval találták ki mind. A Jobbik az első olyan társadalmi mozgalom, amely alulról szerveződve vált olyan erőssé, hogy versenyre tudott kelni a milliárdokon fenntartott nagyokkal. Sikerünk nem a párt, hanem a magyar emberek sikere, programunk nem a párt programja, hanem a magyar nemzeté. Rendet, jólétet és ébredést akarunk! A magyar Országgyűlésbe jutva ezért olyanok leszünk, mint egy pusztító, de jóteknony vihar. Kisöpörjük a nemzet templomából a hazugság felgyülemlett szennykupacát, és rákényszerítünk mindenkit a színváltásra.

Ugyanis a magyar politika egyik rákfenéje, hogy idejétmúlt és hazug módon jobb- és baloldali oldalra szakítja a közéletet. Eszerint határozzák meg magukat a politikusok, eszerint folynak a viták és eszerint kötetnek szövetségek. Mivel a frontvonal hamis, így zavaros a küzdelem, mindenki össze-vissza tüzel. Nem tudni, ki a barát és ki az ellenség. Mennyiszer hallom a jó szándékú, de naiv kérest: fogjon már végre össze a jobboldal! Erre mondom válaszul: én nem vagyok hajlandó összefogni Deutsch Tamással, Pokorni Zoltánnal vagy Csintalan Sándorral. Összefogni csak azzal tudok, akinek bízom a nemzeti elkötelezettségében. Nem a jobboldal egységének illúzióját kell kergetni tehát, mert az egy hazug és ravasz délibáb. A nemzeti oldalt kell végre egyesíteni! Nekem kevés, ha valaki jobb-

oldalnak vallja magát. Azt is tudni akarom, hogy a szíve magyarul dobog-e!

Szeretnénk nagyon az összefogást, és azt meg is valósítjuk. De csak azzal, aki velünk együtt nem hajlandó lemondani az alkotmányozásról, az államadósság újratárgyalásáról, magyar bank alapításáról, a magyar föld megvédéséről, a finnugorizmus ámokfutásának megállításáról, a multinacionális tőkével szemben a magyar vállalkozók és gazdák támogatásáról, a csendőrség – „egycsapás-törvény” – felállításáról, a hazafias nevelésről, a TV2 és az RTL KLUB megszüntetéséről és a határon túlra szakított testvéreinkről. Aki ezek közül akár csak egyben is bizonytalan, mondja magát akármilyen oldalhoz tartozónak, az keresgéljen másfelé, de ne nálunk. Az kérje fel egy táncra Gyurcsányt, vagy gágogjon Bajnaival, de a Jobbikot messziről kerülje el!

Ezúton üzenem ezért mindenkinek, aki a Jobbikra vagy a Magyar Gárdára feni a fogát, hogy a kesztyűt felvesszük, de a mocsarukban nem fogunk megfürdeni. A becsületünket megvédjük, de nem leszünk hozzájuk hasonló, acsarkodó lelki roncsok. Bennünket ugyanis nem az tart össze, hogy másokat gyűlölünk, hanem az, hogy egymást szeretjük. Nekünk nem az a problémánk, hogy ki a neonáci, a szélsőséges és kit kellene betiltani, hanem az, hogy hogyan tudjuk megmenteni a magyar nemzetet. Hiszen számunkra nem térték e táj, hanem a mi egyetlen hazánk: Magyarország.

Vona Gábor, a Jobbik és a Magyar Gárda Egyesület elnöke

Vona Gábor és Szilágyi György Szarvason

Rendezvény helye: Alkotmány utcai sportcsarnok

(Alkotmány utca 20.)

Rendezvény időpontja: 2009. május 30. szombat 18 óra

Lehet Más a Politika

A nevében is ezt hirdeti az Európai Parlamenti választások, egyben a magyar politikai paletta legújabb formációja, mely párt május 26-án, kedden tartott Szarvason bemutatkozó beszélgetést a Zöld Házban.

A házigazdaként a vendégeket köszöntő Fonád Zoltán szavait követően az LMP ügyvivői testületének tagja, EP-képviselő jelöltje, Ivády Gábor ismertette a párt célkitűzéseit, programját. Célkitűzésük, hogy a magyar politikai közélet megtisztuljon, mert amíg a most ismert módon mennek tovább a dolgok, semmi nem fog változni. Támogatóként azokra számíthatnak, akik a politikából való kiábrándultság mellett még őrzik a reményt és a hitet, hogy lehet más a politika. A párt tagságát és támogatóit is főként civil szervezetekből érkező emberek adják, akik együtt már 2007 óta készítik programjukat, s készülnek a politikai közélet és közkerkölcs gyökeres megváltoztatására.

Sallai R. Benedek, az LMP Szolnok megyei aktivistája lendülettel és közvetlen szavakkal ecsetelte a helyzetet, melben ő saját bevallása szerint azt is utálta, aki politi-

zál, s hogy most mégis politikai szerepvállalásra adta fejét, abból a felismerésből fakad: ha csak panaszkodunk és sópánkodunk, semmi nem fog megváltozni. Azt is elmondta, hogy a hagyományos – és véleménye szerint teljesen értelmetlen – jobb és baloldali felosztással is szakítani kívánnak, értelmes, a jelen mellett a jövő élhető világával is foglalkozó programmal szeretnék öntudatra ébreszteni és társadalmi felelősségvállalásra biztatni az embereket.

Lapunk kérdésére, hogy a jelenlegi politikai közegben miként lehet elképzeléseiket megvalósítani, úgy válaszoltak, hogy a változtatáshoz, a játékszabályok alakításához először a pályára kell kerülni. Ezt most az Európai Parlamenti választásokon is megkísérlik, optimistán várva annak kimenetelét, de az eredménytől függetlenül készülnek a következő megmérettetésekre is.